

זמני השבת בפינסק:

הדלקת נרות: 17:46

מנחה ע"ש: 17:45

שחרית: 9:15

מנחה: 17:35

יציאת השבת: 19:06

השבת בפינסק

יוצא לאור ע"י תלמידי ישיבת "פאר ישראל" פינסק, בלרוס

חדש בפינסק

לסעודת החתונה. שם שימח בעל המנגן קובי מירסקי נ"י שהגיע מארץ ישראל וזכה לקיים "כל המשמח חתן וכלה" ויהר"צ שיקויים בו "זוכה לחמשה קולות".

שיא הערב היה כשהגארמער הרה"ג ר' יצחק וולפין שליט"א ריגש את כל הנוכחים בזמן שהזמין את הרבנים החשובים לרקוד את ריקוד המצוה טאנץ.

ביום חמישי התקיים אירוע מרגש נוסף. כשהוריו של ר' אברהם קראל נ"י - מקס ואידה קראל הי"ו, נעמדו תחת החופה, וכך בגיל 60 נישאו כדת משה וישראל. עין לא נותרה יבשה כשר' משה פימה שליט"א ור' יצחק ברבר שליט"א הוזמנו לרקוד את ריקוד המצוה טאנץ. שיזכו לראות בניים ובני בניים עוסקים בתורה ובמצוות.

- כדי להבין מהי שמחה צריך להיות נוכח בשמחה. אי אפשר לתאר במילים את השמחה שהייתה בחתונתם של אברהם ורבקה. בסידור הקידושין שהתקיים בבית הכנסת, התכבד הרב אברהם כ"ץ שליט"א מנהל הסמינר בגייטסהד שבאנגליה שם למדה רבקה. כמו כן נכחו בחתונה הרה"ג ר' משה פימה שליט"א - רב העיר פינסק, הרה"ג ר' יצחק ברבר שליט"א - ראש החבורה בפינסק, הרה"ג ר' יצחק וולפין שליט"א - ר"מ בישיבת "אורח חיים" בקייב שבאוקראינה הרה"ג יוחנן פילטשיק שליט"א - ראש מוסדות "קרלין סטאלין" העולמי ואביו של ידידנו ר' שלומי פילטשיק הי"ו.
- לאחר החופה נסעו כל הנוכחים לאולם החתונות בפינסק

פינת ההלכה

ר' מאיר פולק הי"ו

אדם שאינו שומע טוב או שלא שמע חלק מקריאת המגילה יקרא מתוך המגילה או החומש שלו חוץ מפסוק ראשון ואחרון שצריך לשמוע ממגילה כשרה.

כשקורא בציבור צריך לקרוא בעמידה והציבור צריך לעמוד רק בשעת הברכה. וכשקורא ביחיד צריך לעמוד רק בזמן קריאת הברכות. ולמנהג הספרדים אם קורא בישיבה צריך לברך גם את הברכות בישיבה.

בערבית לאחר תפילת עמידה הש"ץ אומר קדיש תתקבל ואח"כ קוראים המגילה ולאחר הקריאה אומרים ואתה קדוש, קדיש שלם בלא תתקבל ועלינו. ובשחרית אחר קריאת התורה מחזירים הס"ת וקוראים המגילה ואח"כ אשרי ובה לציון.

יש לשמוע קריאת מגילה ביום עם תפילין, משום שכתוב במגילה "ויקרא" ודרשו חז"ל "ויקרא" אלו תפילין.

בתפילת עמידה ובברהמ"ז אומרים "ועל הנסים". שכח ולא הזכיר, אם נזכר קודם שאמר ד', חוזר ל"ועל הנסים". ואם נזכר לאחר שאמר ד', בתפילת עמידה אומר קודם "היה לרצון" ובברהמ"ז קודם "הרחמן הוא יזכנו" אומר "הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשית לאבותנו בימים ההם בזמן הזה. בימי מרדכי ואסתר וכו'".

ראוי ללבוש בפורים בגדי שבת.

כל אדם מישראל חייב ביום פורים לשלוח משלוח מנות. ומן הדין מספיק ב' מנות לאדם א'. וכן לתת לפחות ב' מתנות לב' עניים. וכן לסעוד ביום סעודת פורים.

חייב איניש לבסומי בפורייהו - וכתבו הפוסקים שלא צריך להשתכר, רק לשתות יותר ממה שרגיל ומצוה זו אינה כוללת נשים וילדים.

קודם הסעודה מתפללים תפילת מנחה ובמוצאי פורים יש לזכור להתפלל ערבית. ומסופר על הרמ"א שבמוצאי פורים היה מתלבש כאדם פשוט שלא יכירוהו והיה עובר מבית לבית להזכיר שיתפללו תפילת ערבית.

- מצות עשה מדאורייתא לשמוע קריאת זכור, ומי שנאנס ולא שמע יכול לכוון לצאת בפורים. ונחלקו הפוסקים האם גם נשים חייבות, וכל אחת תנהג כמנהגה.
- בתענית אסתר נוהגים לאחר תפילת מנחה לתת ג' מטבעות שח חצי מן המטבע שנמצא באותה המדינה.
- מצות עשה מדרבנן לקרא מגילת אסתר וכל אדם מישראל, אנשים, נשים וילדים שהגיעו לגיל חינוך חייבים לשמוע קריאת המגילה.
- מצוה ללכת לשמוע קריאת מגילה בביהכ"נ משום שנוכחים שם הרבה אנשים והנס מתפרסם יותר. ורק אם אין אפשרות ללכת לביהכ"נ ישמע את קריאת המגילה בביתו.
- אין יוצאים ידי חובת קריאת מגילה ע"י רמקול.
- אסור לאכול ולשתות (משכה משכר) קודם קריאת המגילה בלילה וביום.
- קודם קריאת המגילה בלילה מברכים ג' ברכות. על מקרא מגילה, שעשה נסים, שהחיינו. ובבוקר - למנהג האשכנזים מברכים גם ביום שהחיינו. וטוב לכוון ביום גם על מצות משלוח מנות, מתנות לאביונים וסעודת פורים. ולמנהג הספרדים - אין מברכים שהחיינו, ויכוונו לצאת במצוות אלו בברכת שהחיינו של הלילה.
- אם בזמן קריאת המגילה היו י' גברים או נשים, אחר סיום קריאת המגילה בין ביום ובין בלילה גוללים את המגילה לתחילתה ומברכים מברכים ברכת הרב את רבנו ואסור לדבר אחר קריאת המגילה עד סיום הברכה ובלילה אומרים אשר הניא ושושנת יעקב ובבוקר רק שושנת יעקב.
- הקורא את המגילה לנשים ילך תחילה לשמוע בביהכ"נ ואח"כ יקרא לנשים, וכשקורא לנשים יש נוהגים לברך על מקרא מגילה ויש נוהגים לברך לשמוע מגילה. לכן טוב שאחת מהנשים תברך לשמוע מגילה.
- מי שאינו יודע עברית ילך לביהכ"נ וישמע קריאת מגילה ויוצא בזה ידי חובה.

העלון מוקדש לרפואת ר' ראובן בן טובה גיטל

סיפור לשבת

"לו יהי כדבריך", השיב לו הרבי, ומיד נתחדשה שמחת הפורים במלוא עוזה.

לשנה הבאה ילדה אשתו של ר' אייזיקל בן. זמן לא רב לאחר מכן נפטרה האישה, ור' אייזיקל עבר להתגורר בעיר ברודי. כשגדל בנו, שלחו לעיר לבוב, ללמוד תורה בישיבתו של ר' אהרון ליטבק.

באותם ימים פעלה בלבוב אגודת משכילים צעירים, שכינתה עצמה 'מקרא קודש'. מטרתה המרכזית הייתה להעביר צעירים מוכשרים מהיכלי הישיבות לבתי ספר להשכלה גבוהה. יום אחד נודע לר' אייזיקל כי גם בנו נתפס ברשת המשכילים ובהשפעתם נטש את הישיבה. לא הועילו לאב החסיד כל תחינותיו ודמעותיו. "איני חפץ לגדול 'בטלן' ככל חבריי", הגיב הבן בהתנשאות ובבוז, "עליי לדאוג ל'תכלית'".

לא רק את הישיבה נטש הבן אלא גם את דרך התורה והמצוות. הוא חבר לאגודת המשכילים, ואף השפיע על כמה צעירים נוספים ללכת בעקבותיו. ר' אייזיקל שקע בדכדוך עמוק. אשתו נפטרה זה כבר וכעת בנו יחידו סר מדרך הישר.

הוא חש כי הגיעו מים עד נפש, ועל כן נסע לחצר הרבי. פורים בפתח ורוחו של ר' אייזיקל קודרת כלילה נטול ירח. לא נמצא מי שיוכל להעלות חיוך של תקווה ועידוד על שפתיו של המשמח הוותיק. בעיצומה של סעודת הפורים פנה לפתע ר' אייזיקל אל הרבי: "לפני חמש עשרה שנים העניק לי הרבי, על פי בקשתי, 'משלוח מנות'. מבקש אני כעת כי ייטלנו בחזרה... אין לי עוד חפץ בו". נזדעזע הרבי עד עומק נשמתו. "כיצד תדבר אייזיקל?! 'ייתמו חטאים' נאמר, לא 'חוטאים'. ועוד זאת, במקום הזה נותנים ולא לוקחים". פרץ ר' אייזיקל בבכי תמרורים: "לא מדובר בחוטא בלבד, אלא בחוטא המחטיא את הרבים. מוטב היה לולא בא לעולם... אשם אני על כי לא שעיתי להזהרת הרבי, והנה אני במצב שטוב מותי מחיי...". הביט הרבי בחסידו האומלל שנהפך לשבר כלי, ולאחר הרהור ממושך הושיט לו כוס מלאה יין. "תנו שכר לאובד ויין למרי נפש", צייטט הרבי את לשון החכם מכל אדם. ביד מהססת נטל ר' אייזיקל את כוס היין וגמעה עד תום.

מאז נשאר ר' אייזיקל בצ'ורטקוב. הוא והיין נעשו ידידים צמודים גם בימים הבאים. את יתרת חייו חי על הגבול הדק שבין שתייה לשכרות. שוב חזר לפניו החיוך, ושוב הקרין שמחת חיים ושיננות. באי חצר הרבי תמכו בו באהבה ודאגו לכל צרכיו (ובכלל זה גם שלא יחסר לו המזג...).

בתמורה היה ר' אייזיקל משקה אותם ממעיניו הבלתי נדלה סיפורים נאים ואמרות שפר לרוב.

לא בכדי זכה ר' אייזיקל חסיד' בתואר מיוחד זה. הוא היה יהודי ספוג תורה, יראת שמים וחסידות, ומהמקורבים ביותר לרבי מצ'ורטקוב. כל שנה נהג לפקוד את חצר רבו. ביקוריו הביאו עמם רוח רעננה, שיושבי החצר הקבועים ומי שנזדמנו אליה ייחלו לה והתענגו עליה.

נוסף על היותו בקיא גדול בדברי ימי החסידות ומנהיגיה, ושתמיד הייתה שגורה על פיו אמרה נאה, היה ידוע גם בכוח החידוד שלו. הוא היה חריף מחשבה וחד לשון והיה מסוגל להוציא חיוך אפילו מהאדם האומלל ביותר.

אולם מעל הכול זכתה להערכה בקרב החסידים יכולתו הייחודית להעלות בת שחוק על שפתי הרבי עצמו. במיוחד היה ר' אייזיקל מגדיל לעשות בפורים. או אז נהג להתחפש בתחפושות משונות, לשיר ולפזז לפני הרבי עד כי חייך במלוא פה.

ר' אייזיקל ורעייתו היו חשוכי ילדים. למרות היותו קרוב מאוד לרבי, מעולם לא דחק את השעה ולא תבע מרבו הבטחה או ברכה לילדים. בפתקאותיו נהג דרך קבע להזכיר, בין שאר הדברים שעליהם ביקש - "לישועה בזרע של קיימא".

שנה אחת, בפורים, החליט ר' אייזיקל לחרוג ממנהגו. באותה שנה התחפש ר' אייזיקל לעובר אורח זקן שעל גבו שק. נכנס ר' אייזיקל לבית המדרש בשעה שכבר היה מלא מפה אל פה. בראש השולחן ישב הרבי וסביבו החסידים. משחקו של ר' אייזיקל היה מושלם כל כך, עד שגרם לרבי לצחוק ממש. באותו רגע חש ר' אייזיקל כי זו שעת כושר.

פתח את שקו והושיטו קדימה,

כמבקש מהרבי נדבה. נטל הרבי פרוסת חלה וביקש להטילה לשק באמרו, "לחם לאכול ובגד ללבוש". ר' אייזיקל המחופש מיהר למשוך אליו את השק כאומר, "לא זאת ביקשתי". הביט בו הרבי בפנים קורנות ועמד להטיל מטבע לתוך השק, רמז לעשירות. אך גם הפעם לא נפתח השק. "מה תיתן לי, רבי, ואני הולך ערירי בלא בנים!", אמר הזקן המחופש, בקולו של ר' אייזיקל האמיתי.

בבת אחת נמחה החיוך מעל פני הרבי. "הגם אתה בדוחקים?!", תמה ומיד הוסיף, "וכי אינך יודע את פירוש הברכה 'שעשה לי כל צורכי', כלומר שהקב"ה מספק ליהודי את צרכיו, ואם נדמה לו כי דבר מה חסר לו, אות הוא כי אין זה מצרכיו האמיתיים?".

נשתתק הרבי לרגע ושוב אמר: "האינך סבור, אייזיקל, כי מוטב לאדם שלא יהיו לו בנים מאשר יהיו לו בנים שיגרמו לו עגמת נפש רבה?".

"אף על פי כן", התעקש ר' אייזיקל, "יברכני הרבי בבן, ובנוגע לעתיד - הנסתרות לה' אלו קיינו".

ברכות לראש משביר

אם ננסה להרבות במילים
נמעט מכל אשר בליבנו
ולכן באנו להודות במילה אחת

תודה

לרה"ג ר' משה פימה ורעייתו שליט"א
לבה"ח ברוך שאפנס נ"י
ולכל שאר העוזרים והמשתתפים הי"ו

תודה על החתונה הנפלאה

ושוב, תודה.

מקס ואידה קראל
אברהם ורבקה קראל